Quelle: http://manuscripta.at/?ID=36543
Copyright: Göttweig, Benediktinerstift

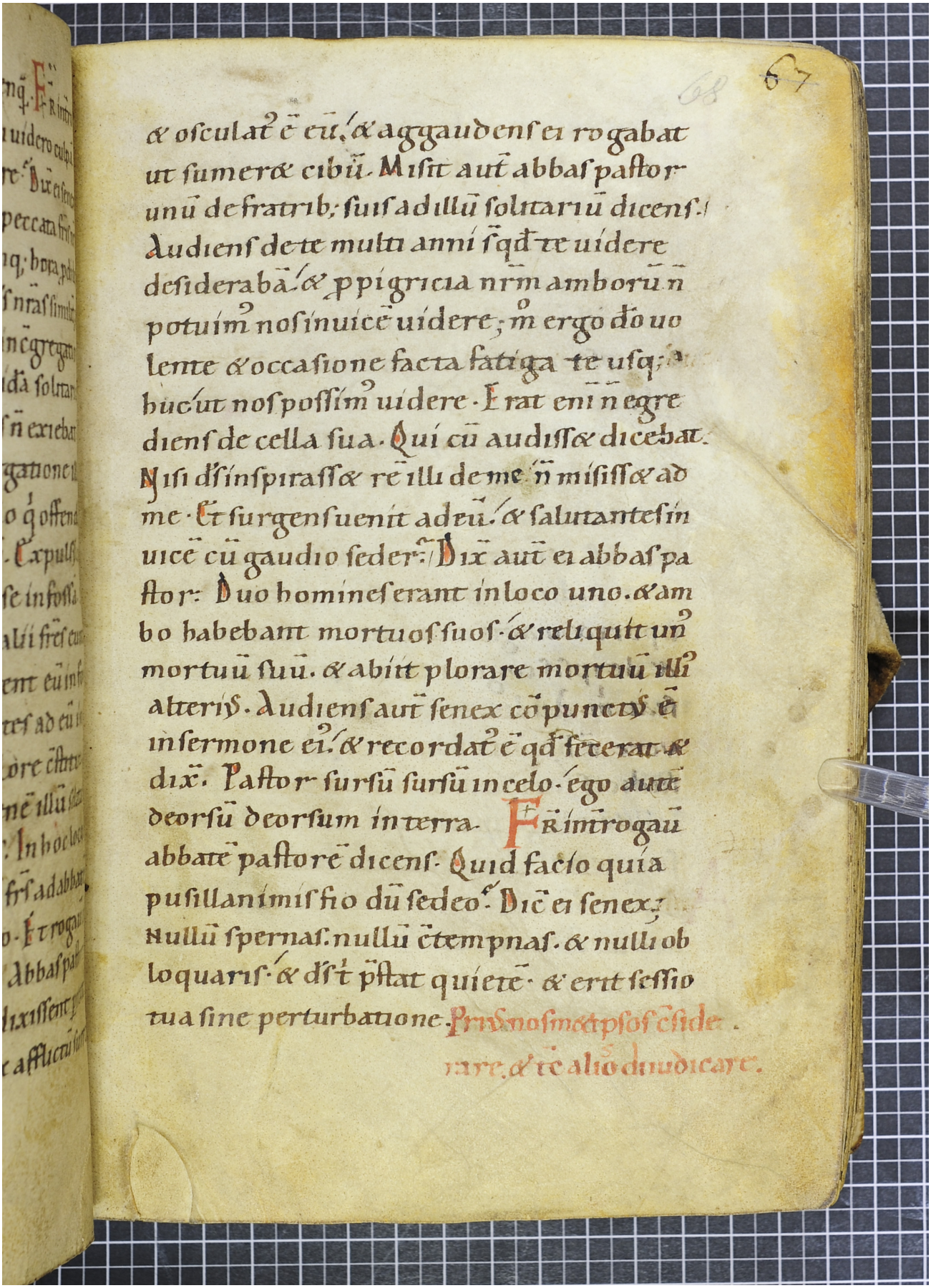

68 67

& osculat ē eū. & aggaudens ei rogabat
ut sumere cibū. Misit aut abbas pastor
unū de fratrib; suis ad illū solitariū dicens.
Audiens de te multi anni sq̄d te uidere
desiderabā. & ꝓ ꝓpi gricia nr̄m amborū n̄
potuim nos inuicē uidere; m̄ ergo do uo
lente & occasione facta fatiga te usq; a
huc ut nos possim uidere. Erat eni n̄ egre
diens de cella sua. Qui cū audisset dicebat.
Nisi d̄s inspirasset re illi de me n̄ misisset ad
me. Et surgens uenit ad eū. & salutantes in
uicē cū gaudio seder. Dix aut ei abbas pa
stor: Duo homines erant in loco uno. & am
bo habebant mortuos suos. & reliquit un
mortuū suū. & abiit plorare mortuū illi
alteriꝰ. Audiens aut senex cōpunctꝰ ē
in sermone ei. & recordat ē qd fecerat. &
dix. Pastor sursū sursū in celo. ego aut
deorsū deorsum in terra. Fr̄ interrogau
abbatē pastorē dicens. Quid facio quia
pusillanimis fio dū sedeo. Dic ei senex;
Nullū spernas. nullū ctempnas. & nulli ob
loquaris. & d̄s t pstat quietē. & erit sessio
tua sine perturbatione. Prius nos metipsos cōside
rare. & te alio diudicare.